

tidligere formand, Bjarne Møgelhøj, med et indlæg i dagbladet Politiken.

Når man er i en situation, hvor det er seriøst at foreslå en revaluering af kronen, så er det, fordi dansk økonomi er grundlæggende stærk, hvilket overskuddet på betalingsbalancen er en dokumentation for. Så hvad er det økonomiske problem?

Dertil må man sige, at timingen er utrolig dårlig. Nu har man så sat sådan et europoprojekt i søen, ikke kun med Tyskland, Frankrig og Benelux, det lille og det måske mere sikre, men også med Italien og Spanien og Portugal og Irland og Finland og Østrig. Et stort område er sat igang. Det er aldrig lavet før, og det er et eksperiment, og det er hasarderet, og det ansvarlige og seriøse er at stå og se, hvordan det går.

Det er ikke seriøst, det her; det er et spil med Europas velfærd og økonomi, og der er ingen grund til, at vi ud fra en eller anden vanvittig solidaritetsbetragtning skal kaste os ud i det. Det er i historisk lys tosset, hvis Danmark lige præcis når at stemme nej til kronen og ja til euroen og hoppe ombord i båden »Titanic« og eurobåden så synker. Det er vanvittigt.

Vi oplever jo tilsyneladende, at eurolandene tilsammen gør det dårligere end hver for sig. Euroen er faldet meget, ikke bare i forhold til dollaren, men i forhold til stort set alle andre valutaer i verden. Og der ser ud til at være en negativ synergieffekt ved, at de 11 eurolande er gået sammen. Det kan kun være, fordi der ikke er den tillid til selve eurokonstruktionen, som der kunne være, hvis man med det samme var kommet med den politiske overbygning i form af en EU- eller en euroregering eller noget i den stil, som gør projektet troværdigt. Man har sat et skib i søen, som ikke er bygget færdigt, og derfor har finansmarkederne ikke tiltro til det.

Jeg kan ikke anbefale det her lovforslag. Jeg anbefaler, at det bliver forkastet.

Klaus Hækkerup (S):

Regeringen har foreslået, at Danmark nu træffer beslutning om at deltage i det, den kalder den fælles valuta eller det, vi andre kalder ØMU's tredje fase og euroen. Man må spørge sig selv: Hvorfor nu? Der er hverken økonomiske eller politiske grunde, der taler for, at vi træffer afgørelse herom netop nu.

På det økonomiske område har Danmark i dag en aftale med EU-systemet om et snævert kursudsving mellem euro og danske kroner, og

de fantastiske økonomiske resultater, denne regering har skabt gennem de sidste 7 år, og den gensidige interventionsforpligtelse gør, at truslen om spekulation mod kronen er fuldstændig urealistisk.

På det politiske område deltager Danmark fuldt og helt i samarbejdet i EU om den økonomiske politik og helt aktuelt om bekæmpelsen af den alt for store arbejdsløshed, de har i de øvrige EU-lande. Vi er med, hvor beslutningerne træffes. Udenrigsministeriets oversigt over deltagelse i de sidste års møder blandt EU's økonomi- og finansministre viser, at vi har al den mulighed for indflydelse, vi overhovedet kan ønske os.

Så kan man jo spørge omvendt: Hvorfor ikke træffe afgørelsen nu, men i stedet vente? Svaret er, at vi ikke ved, hvad samarbejdet om euroen egentlig indebærer, sådan som det også er fremgået af debatten i dag. Euroens internationale kursfald er også et udtryk for usikkerhed om, nogle siger endog mistillid til, at den økonomiske politik i de afgørende eurolande vil være tilstrækkelig sammenhængende og tilstrækkelig målrettet. Vi ved ikke, hvordan forskele i pris- og lønudvikling landene imellem vil blive håndteret.

I 1987 fastlåste vi kurserne i Europa i det såkaldte ERM-system. I 1992, 5 år efter, var der udviklet sådanne forskelle i priser og lønninger, at systemet brød sammen. Og så må vi spørge os selv i dette Folketing: Hvorfor så ikke vente og se udviklingen, før vi tager stilling?

Dertil kommer, at vi ved, at halvdelen af den danske befolkning er skeptisk eller kritisk over for udviklingen i EU, og vi har efter min mening ikke brug for at splitte befolkningen i vort land yderligere ved at tvinge den til nu at tage stilling til et spørgsmål, som vi lige så godt kan vente med at tage stilling til, til vi har set resultatet af den faktiske udvikling i eurolandene.

Det rigtige tidspunkt for en folkeafstemning som den nu foreslåede ligger, sådan som jeg kan se det i dag, om 5, 6 eller 7 år. Til den tid vil vi også vide, om England og Sverige har tilsluttet sig euroen og dermed, om over halvdelen af Danmarks eksport kommer til at gå til eurolandene eller ej.

I de fem folkeafstemninger, vi indtil nu har haft om EU, har jeg hidtil stemt ja. Jeg har gjort det for at sikre fred og stabilitet i vores del af verden, og derfor er jeg også varm tilhænger af, at EU så hurtigt som realistisk muligt udvides med de øst- og centraleuropæiske lande, der